

Thoeskommen

De regen pebairt t mit zwiepende vloagen de veuroet ondeurzichtig te moaken. De roetenwissers doun haard heur best mor kinnen de gulpen woater nait de boas. Jop kiek nog moar ais op klòk. Tien minuten loater as de veurege kiek. Tien veur haalf twij. t Is rusteg snachts op A27 in de Ardennen. Meschain hadden ze beter vlak veur de grins mit Luxemburg dat hotel aan snelweg nemen kind dat zo nuigend stond te lonken mit dij mooi oetlichte veurgevel. Hij stint wat en gait wat verzitten om zien 'gasbain' wat meer bewegensroemte te geven. Noast hom heurt hij de kaalme oamhoaling van Joke. Verlicht deur t toukomend verkeer kon hij n drubbeltje in heur mondhouk schitteren zain. "Dij is wied weg", mommelt Jop veur zuch oet. De òfspraak was dat Joke om ain uur t stuur overnemen zol. Moar n haalf uur veurtied was ze in sloap valen. Vattien doagen leden zol hij heur wakker moakt hebben, nou nait meer.

Jop glidt weer weg in gedachten. Gedachten dij weerom goan noar t begun van vekaanzie. Ze waren om haalf vare snachts òfraaisd om op tied aan te kommen in t vekaanziehoes in Auvergne, midden in Frankriek, dat ze veur twij weken huurd hadden t Was slecht weer. In t donkere Drenthe, bie Spier kregen ze heur eerste bekvechterij.

"Ik ben mien bikini vergeten!", mottert Joke.

"Nou den kochst mor ain in Frankriek, en meschain kinst din moar beter geliek n badpak kopen", zègt Jop trug. Mit dij letste, mit opzet oetsproken opmaarken, wordt toon zet aan t begun van vekaanzie.

"Most doe neudeg zeggen, mit dien dikke witte pokkel", snaauwt Joke, Pé Daalemmer citerend.

"Mor ik moak der gain probleem van", grommelt Jop, in de waitenschop dat hij nuver op weg is communicoatie veur laange tied te blokkeren.

'Zole', denkt Joke en gloept donkerte in. 'Zol hij in n mid-life crisis zitten? Hmm, mit viefenfattedg joar zol dat best meugelk wezen.

Zu'n röttopmaarken over heur figuur zol dat kennen beoamen". Aalhouwel zwoartekracht pebairt vat op heur figuur te kriegen, had ze stried nog steeds wonnen en telde ze mit heur

drijenfattedg joar nog aal mit. En ze wait dat Jop dat ook vindt, nog aal had hij 'dij blik in d ogen' als ze noa t doesen ongeaargd noakend de sloapkoamer binnenstapt terwiel hij in bèrre t leste nij s op televisie volgt. En nait zeldzaam worden dij bliken daarna omzet in doaden. Ze hadden t met zien baaiden toch nait slecht.

Ja, der waren gain kinder kommen woar ze baaiden op hoopt hadden. Mor ze hadden baaide heur draai vonden.

Ze hebben leuk waark, zij op kroamòfdailen en Jop veur de klas. Zo konden ze hun kinderwens toch op n indirecte menaier invullen. Mor op de helft van heur leven begon der blikboar toch wat te knoagen, ook bie heur. t Leven begon n sleur te worden. Ze had t gevuil dat ze in n vicieuze cirkel terechtkommen waren. Dat op zug was nait onplezairig, moar elke spanning ontbrak. Ze waren baaiden op n kruuspunt van heur levensweg aankommen. Wilde ze nog wel soam met Jop zulfde kaant op? Stoarend noar t bakkeln van de roetenwissers, doezelde ze vot.

Jop dut de radio wat harder, boeten begunt t lichten, der kwam meer verkeer op de weg. "Always look at the bright side of life", n nummer van Monthy Pyton, de woorden drongen deur tot Jop. Mooi nummer. Hij huil van meziek. Meziek kin je stemming sturen. Als hij n sombere buie had kon hij veul kracht putten oet t draaien van meziek. De leste tied zit hij steeds voaker mit koptelefoon op kop, de sombere buien kwamen aal voaker. Waarom? Hij wòst t nait. Hij had alles, n leuk hoes, leuk waark en Joke. Joke, viefentwintig joar leden leerde hij Joke kennen. Hij was geliek verkocht. Joke nait veul loater. Twij joar loater waren ze traauwd. De eerste vief joar genoten ze van t leven, ze gingen oet eten, gingen noar de bioscoop, noar Geert Teis en baauwden n leuke vrundenkring op. Toun was t tied veur kinder, ze waren der hailendaal kloar veur. Moar t ging nait. t Lag aan hom. Noa drij joar ploeteren hadden ze op n oavond noa n daipgoand gesprek besloten t zo mor te loaten. Gain kunstmoatige inseminatie, gain adoptie of aandere keukelderij. Ze kwammen tot de conclusie dat ze tien joar leden veur nkander kozen hadden en dat ze met zien twijen nkander nog zoveul te geven hadden dat ze t zunder kinder ook wel redden zollen.

t Leven ging weer zien doagse gang. Te doags, alles was gewoon worden. Ook nou op weg noar Frankriek, ze hadden t al zo voak doan, der was niks nijs onder de zun.

t Leek wel de zundvloud, de haile weg noar Auvergne bleef t störtregen. Jop en Joke zeedn waaineg tegen nkander. En wanneer ze wat zeedn was de ondertoon zodoanig dat de gesprekken aal kòrter wòren.

Om vief uur in de noamiddag hadden ze noa n uur zuiken endelk t vekaanziehoes vonden. t Regende nog aalweg. De sleudelholder van t hoes, Madam Decoret, stond boeten al te wachten. Op petovvels stond ze doar in de prut, in stromende regen under n kepotte paraplu. "Bonjour madam et monsieur", zee ze allervrundelkst. Heur taandloze glimlach leek eerlek. Ze ging ons soppend veuroet en luit t hoes zain; n verbaauwde boerderij oet de achttiende aiw, groot, moar net zo gries en ongezellig as t weer boeten. Mor madam Decoret bleef wiereg en vertelde in de loop dat t al vattien doagen regende. Dat verzegde wat.

Kwart over negen, zag Jop op klòk. Hij kon vanoet bèrre de gerdienen n bedie opziet schoeven en zag dat t weer zekerwoar gain zin had om mit te waarken aan n leuke vekaanzie. Jop stapte oet bèrre en vuilde de klamme lucht dij in t hoes hong. Hij nam t besloet de kaggel aan te steken. Der was n gigantische open heerd in de veurkoamer met n schaauw woarin je liekop stoan konnen. Toch koos hij veur de hòtkaggel dij in de woonkeuken stond, omdat je doar vanoet n enorm roam n mooi oetzicht had over de heuvels in de omgeven. Jop begon de kaggel aan te steken.

Eerst olle kranten, doarnoa klaine hòltjes en tot slöt dikke stukken hòlt dij hij oet de schuur hoalen mos. Kòld zellen we t in de komende vattien doagen nait kriegen, bedacht Jop toun hij deur de regen mit n kòrf vol hòlt noar t hoes terugluip.

Hij schrok toun hij laangs sloapkoamerroom luip. Joke trok in ain ruk de gordienen open. Baaide schrokken van mekoar. Noa de eerste schrik, de verboazing. Joke zag Jop doar in de stromende regen. t Zag der nait oet, roeg om de kop, op blode vouten, mit zien olle deurwaikte maauwhemd en kòrdebroek aan, mit dat oetbulend buukje boven de kòrf met hòlt, t was gain kiek geliek. Doar stond de man woar ze viefentwinteg jaar leden veur kozen had. Nog aingaal had hij dat stommelachtege, dat onneuzele, moar ook dat vertrauwen-wekkende woar ze toun veur valen was. Nou hij doar zo groeterg stond kreeg ze n schok. Ze wos t zeker, ze wol hom nait verlaizen en besefte inains welke richting ze met Jop op goan wol, liekoet! Jop luit hoast de kòrf mit hòlt oet zien handen valen, verbaldereerd keek hij noar Joke.

Doar op twij meter òfstand stond de vraauw dij hij zo aaldoags goan vinden was. De vraauw dij hij elke mörge gedag smokte en soavonds nog n keer 'weltrusten' veur t sloopen goan. Hij zag Joke doar stoan achter t roam, de aarms wiede oet nkander de gardienen nog vastholdend. Doe mit dien kronkel dat leven een sleur worden is. Kiek den goud! Als t leven mit Joke n sleur is, dan lag t nait aan heur! Jop besefte dat hij t nait beter kriegen kon.

Ze glimlachten baaiden noar nkander, sluigen de ogen dele, moar wossen dat t goud zat. Inains zag de wereld der aandere oet. De regen was gain spelbreker meer, moar n oetkomst om soavonds bie n hoog opgestookte kaggel, mit wien en keze, te proaten over zoaken dij ze te laang liggen lotten hadden. Baaiden wossen dij oavond dat ze de kommende joaren weer veuroet konden, meschain mit òf en tou dezulfde doageliekse sleur, moar wel mit de geborgenheid dij ze baaiden zo neudeg hebben.

Tien minuten veur zes, de lucht boven Knoal stait in braand deur de opkommende zun. t Roathuus, Moarsstee en Wotertoren taiken scharp òf tegen de oranje-rode lucht. "Ochtend-rood woter in de sloot, ik heur t Jan Versteegt al zeggen", maarkt Joke op en zugt dat Job oardeg aan t ènd van zien krachten achter stuur zit. "Nog even en we bennen weer thoes". n Haalf uur loater leggen ze grommend van genot heur heufden op de kussens van heur vertraauwde bèrre, terwiel Knoal wakker wordt.

Bert Sloots

